

Sygn. akt I NSNc 455/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

Agata Pawlak (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa [...] Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.
przeciwko A. B.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 czerwca 2022 r.

skargi nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty w postępowaniu
upominawczym Sądu Rejonowego w L. z 4 maja 2017 r., sygn. VI Nc-e [...],

**uchyla zaskarżony nakaz zapłaty w całości i przekazuje
sprawę Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania,
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. nakazem zapłaty z 4 maja 2017 r., sygn. VI Nc-e [...],
wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, nakazał A. B. zapłacić

[...] Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., w terminie dwóch tygodni, 20.416,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.658,56 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego albo w tym terminie wnieść sprzeciw.

Jak ustalił Sąd Rejonowy, 19 kwietnia 2017 r. [...] Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego w L. pozew o nakazanie A. B. zapłaty kwoty 20.416,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

11 czerwca 2015 r. A. B. zawarł z S. Spółka z o.o. z siedzibą w W. (wierzyciel pierwotny) umowę pożyczki nr [...]. Na koszty pożyczki składały się: kwota pożyczki – 9.900 zł, odsetki – 1.832,23 zł oraz opłata operacyjna – 20.761,37 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 32.493,60 zł.

W ocenie powoda pozwany nie wywiązał się z postanowień umowy. W związku z brakiem spłaty, umowa pożyczki została wypowiedziana i stała się wymagalna z dniem 21 grudnia 2016 r. 26 czerwca 2015 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz Funduszu Inwestycyjnego [...] Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., o czym pozwany został zawiadomiony.

W ocenie Sądu Rejonowego treść pozwu i załączonych dokumentów nie budziła wątpliwości, dlatego dano wiarę w całości twierdzeniom powoda. Nakaz zapłaty uprawomocnił się wskutek niewniesienia sprzeciwu przez pozwanego.

Sąd Rejonowy w L. postanowieniem z 9 czerwca 2017 r. nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty.

Pismem z 23 lutego 2021 r. Prokurator Generalny zaskarżył skargą nadzwyczajną ten nakaz zapłaty w całości, zarzucając mu:

1. „naruszenie zasad, wolności i praw człowieka i obywatela, określonych w art. 64 ust. 1 i 76 Konstytucji RP takich jak prawo do własności oraz ochrony konsumenta, jako strony słabszej strukturalnie w stosunkach prywatnoprawnych z przedsiębiorcą przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, poprzez zasądzenie od A. B. kwoty operacyjnej udzielonej pożyczki w łącznej wysokości 20 416,36 zł wynikających z zawartej przez niego z S. Sp. z o.o. umowy pożyczki bez

przekazania sprawy sądowi właściwości Ogólnej, a w konsekwencji bez sprawdzenia, czy zapisy umowy w tym zakresie miały nieuczciwy charakter w sytuacji, gdy klauzule te godzą w równowagę kontraktową stron tej umowy i ustanawiają zobowiązania A. B. w sposób radykalnie nieadekwatny do wzajemnych świadczeń przedsiębiorcy i ponoszonych przez niego kosztów, co skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się [...] Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., a narusza prawo do własności A. B., jako konsumenta”,

2. „oczywistą sprzeczność istotnych ustaleń sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym, przejawiającym się w uznaniu, iż istnieją podstawy do wydania nakazu zapłaty w elektroniczny postępowaniu upominawczym, w sprawie z powództwa [...] Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. przeciwko A. B. o zapłatę, przy czym dokładna analiza uzasadnienia pozwu oraz listy dowodów, wskazujących na okoliczność, iż wiarytelność wynikała z umowy kredytu konsumenckiego zawartej z S. Sp. z o.o., co implikowało konieczność zbadania jej postanowień w kontekście zgodności z art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2019, poz. 1083) w zw. z art. 385² ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 , poz. 1145 ze zm.; dalej k.c. – prowadzi do wniosku przeciwnego – i co winno skutkować, zgodnie z art. 505³³ k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania nakazu zapłaty), przekazaniem sprawy do sądu według właściwości ogólnej”.

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna ma usprawiedliwioną podstawę.

Artykuł 76 Konstytucji RP zobowiązuje władze publiczne do ochrony konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich

zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, w zakresie określonym w ustawie. O ile w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego akcentowano znaczenie art. 76 Konstytucji RP jako wytycznej dla ustawodawcy (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 21 kwietnia 2004 r., K 33/03; 13 września 2005 r., K 38/04; 17 maja 2006 r., K 33/05; 13 września 2011 r., K 8/09), o tyle w judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się na obowiązek uwzględniania tego przepisu przez sądy przy interpretacji i stosowaniu prawa (wyroki Sądu Najwyższego z: 28 lipca 2021 r., I NSNc 179/20; 5 października 2021 r., I NSNc 366/21; 27 października 2021 r., I NSNc 180/21).

Stanowisko to Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela, zaznaczając że przepis art. 76 Konstytucji RP – jak wynika z jego brzmienia – stosowany być powinien w związku z przepisami ustaw zwykłych, w tym przepisami wyznaczającymi ramy prawne ochrony praw konsumentów. Artykuł 76 Konstytucji RP nie jest źródłem praw podmiotowych, stanowi zasadę polityki państwa, którą władze publiczne mają obowiązek realizować (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 lutego 2000 r., III CZP 26/99).

W orzecznictwie za nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 76 Konstytucji RP uznano niepodawanie konsumentowi informacji umożliwiającej podjęcie świadomej decyzji (wyrok TK z 21 kwietnia 2004 r., K 33/03); sporządzenie umowy z udziałem polskojęzycznego konsumenta w języku obcym i uznanie obcej wersji językowej umowy za podstawę wykładni (wyrok TK z 13 września 2005 r., K 38/04); zastrzeżenie rażąco wygórowanych odsetek w umowie pożyczki (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2021 r., I NSNc 140/20; por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 maja 2010 r., III CSK 230/09); zastrzeżenie rażąco wygórowanych kar umownych za niewykonanie zobowiązania (wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2021 r., I NSNc 178/20). W orzecznictwie Sądu Najwyższego z art. 76 Konstytucji RP wyprowadzono również obowiązek badania przez sądy z urzędu abuzywności postanowień umownych, w postępowaniu nakazowym i postępowaniu upominawczym (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 kwietnia 2022 r., I NSNc 224/21; 6 kwietnia 2022 r., I NSNc 336/21; 13 kwietnia 2022 r., I NSNc 427/21; 13 kwietnia 2022 r., I NSNc 465/21; 20 kwietnia 2022 r., I NSNc 615/21; 27 kwietnia 2022 r., I NSNc 630/21).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że z uzasadnienia skargi wynika, iż w istocie skarżący zarzuca naruszenie artykułu 76 Konstytucji RP w związku z przepisami art. 385¹-385³ k.c. oraz art. 36a ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2019, poz. 1083 ze zm. , dalej: ustawa o kredycie konsumenckim) przez wydanie nakazu zapłaty bez zbadania przez Sąd z urzędu treści umowy pod kątem postanowień abuzywnych. Jak wynika bowiem z petitum skargi skarżący stawia zarzut zasądzenia od A. B. kwoty operacyjnej udzielonej pożyczki w łącznej wysokości 20.416,36 zł bez przekazania sprawy sądowi właściwości ogólnej, a w konsekwencji bez sprawdzenia, czy zapisy umowy w tym zakresie miały nieuczciwy charakter.

Z uzasadnienia nakazu zapłaty nie wynika, czy Sąd Rejonowy zbadał treść stosunku podstawowego, uznał jednak, że wysokość opłaty operacyjnej, naliczanej niezależnie od umownych odsetek kapitałowych, która dwukrotnie przekracza wysokość udzielonej pożyczki, nie budzi wątpliwości.

Tymczasem zarówno charakter prawny pozaodsetkowych świadczeń zastrzeganych w umowach o kredyt konsumencki (pożyczkę), jak i sama wysokość tych świadczeń budzi poważne wątpliwości.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. postanowienia umowne określające świadczenia główne stron nie podlegają kontroli z punktu widzenia ich abuzywności, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Przepis ten należy interpretować w zgodzie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz. UE L 95, s. 29 ze zm.; polskie wydanie specjalne Dz.Urz. UE: rozdział 15, t. 2, s. 288 ze sprostowaniami Dz.Urz. UE L 276 z dnia 13 października 2016 r., s. 17, Dz.Urz. UE. L 155 z 19 czerwca 2018 r., s. 35 oraz Dz.Urz. UE. L 359, s. 21 z 29 października 2020 r. dalej: dyrektywa 93/13), przy uwzględnieniu utrwalonego już orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, że ocena nieuczciwego charakteru postanowień umownych nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile klauzule te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem. Pojęcie „głównego przedmiotu umowy” dotyczy więc postanowień

umownych, które określają podstawowe świadczenia w umowach zawartych między przedsiębiorcą a konsumentem i charakteryzują te umowy, nie dotyczy natomiast klauzul, które mają charakter posiłkowy względem warunków definiujących samą istotę stosunku umownego (por. np. wyroki z: 30 kwietnia 2014 r. w sprawie C-26/13, Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt, pkt 42, 26 lutego 2015 r. w sprawie C-143/13, Bogdan Matei i Ioana Ofelia Matei przeciwko SC Volksbank România SA, pkt 49; 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-96/14, Jean-Claude Van Hove przeciwko CNP Assurances SA, pkt 31; 20 września 2017 r. w sprawie C-186/16, R. P. Andriuc i in. przeciwko Banca Românească SA, pkt 31; 20 września 2018 r., w sprawie C-51/17, OTP Bank Nyrt. I OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt. przeciwko Teréz Ilyés i Emilowi Kissowi, pkt 54, 66; 3 września 2020 r. w połączonych sprawach C-84/19, C-222/19 i C-252/19, pkt 69). Przepis art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 jest przepisem wyjątkowym, który należy interpretować ściśle.

W związku z utrwaloną interpretacją przepisów prawa materialnego, dokonanie kwalifikacji wynagrodzenia pożyczkodawcy z tytułu udzielenia pożyczki-umowy kredytu konsumenckiego, określonego jako „opłata operacyjna” – w kwocie 20.761,37 zł, a więc w kwocie znacznie przewyższającej łącznie kwotę kapitału pożyczki oraz odsetek – było konieczne. Sąd powinien zbadać z urzędu, czy tak określona opłata operacyjna może być uznana za świadczenie główne w rozumieniu art. 385¹ § 1 zdanie 2 k.c., czy też za inne świadczenie. Ponadto, postanowienie umowne ustanawiające po stronie konsumenta tak istotny obowiązek, budzi wątpliwości co do jego transparentności.

Zbadanie sposobu ustalenia opłaty operacyjnej w realiach sprawy jest konieczne także dlatego, że w uchwale z 26 października 2021 r., III CZP 42/20 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że okoliczność, że pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (obecnie t.j. Dz.U. 2019, poz. 1083 ze zm.), nie wyłącza oceny, czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.).

Podjmując uchwałę Sąd Najwyższy uwzględnił wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 26 marca 2020 r. w sprawie C-779/18

Mikrokasa S.A. i Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko XO, wydany w trybie prejudycjalnym na tle sprawy dotyczącej wykładni art. 36 ust. 1 i 2 u.k.k., a kanwą – sprawy zawisłej przed sądem polskim, w których instytucje bankowe domagały się od konsumenta spłaty udzielonych mu pożyczek (w kwotach 4.000 na 30 miesięcy i 3.000 zł na 18 miesięcy) z odsetkami umownymi (odpowiednio 7 i 9% w stosunku rocznym) i pozaodsetkowymi kosztami kredytu, które nie przekraczały dozwolonego poziomu określonego w art. 36a ust. 1 i 2 u.k.k. (w pierwszej pożyczce: 600 zł opłaty przygotowawczej i 3.400 zł opłaty administracyjnej, w drugiej – 2.084 zł prowizji). W wyroku tym Trybunał wyjaśnił przede wszystkim, że art. 3 lit. g), art. 10 ust. 2 i art. 22 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz. Urz. UE L 133, s. 66 i n. ze zm.; dalej: dyrektywa 2008/48), hołdującej zasadzie pełnej harmonizacji (art. 22 ust. 1 dyrektywy), nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które ustanawiają metodę obliczania maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu, jakimi można obciążyć konsumenta, pod warunkiem, że przepisy te nie wprowadzają w odniesieniu do tych pozaodsetkowych kosztów kredytu dodatkowych obowiązków informacyjnych ponad te określone w art. 10 ust. 2 (por. pkt 40 uzasadnienia wyroku Trybunału).

Rozważając zaś, czy art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że z zakresu jej stosowania wyłączona jest klauzula, w której ustala się pozaodsetkowe koszty kredytu z poszanowaniem maksymalnego pułapu przewidzianego w przepisie krajowym, „niekoniecznie biorąc przy tym pod uwagę rzeczywiście ponoszone koszty”, Trybunał przypomniał, iż wyłączenie przewidziane w art. 1 ust. 2 dyrektywy podlega wykładni ścisłej (pkt 52) i że klauzula jest objęta tym wyłączeniem tylko wtedy, gdy odzwierciedla przepis ustawowy lub wykonawczy, który ma charakter bezwzględnie obowiązujący (pkt 50-51), czego zbadanie należy do sądu odsyłającego (pkt 53). Wiąże się to z założeniem, że ustawodawca krajowy ustanowił równowagę pomiędzy ogółem praw i obowiązków stron określonych umów (pkt 54). *In casu* Trybunał zauważył, z zastrzeżeniem dokonania ustaleń w tym względzie przez sąd odsyłający, że nie widać, aby sporne klauzule odzwierciedlały – w ścisłym tego słowa znaczeniu – art. 36a ust. 1 u.k.k. (pkt 56),

gdyż przepis ten „nie wydaje się (...) sam w sobie określać praw i obowiązków stron umowy, lecz poprzestaje na ograniczeniu ich swobody ustalenia pozaodsetkowych kosztów kredytu powyżej pewnego poziomu i w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy sprawdził, czy takie ustalenie ma ewentualnie nieuczciwy charakter poniżej określonego prawnie pułapu” (pkt 57). W konsekwencji orzekł, że „art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że z zakresu stosowania tej dyrektywy nie jest wyłączony warunek umowny, w którym ustala się całkowite pozaodsetkowe koszty kredytu z poszanowaniem maksymalnego pułapu przewidzianego w przepisie krajowym, niekoniecznie biorąc przy tym pod uwagę rzeczywiście ponoszone koszty” (pkt 58 i sentencja).

Poglądy te Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podtrzymał w całości wyroku z dnia 3 września 2020 r. w połączonych sprawach C-84/19, C-222/19 i C-252/19, m.in. P. S.A. przeciwko QJ (por. pkt 58-63 uzasadnienia wyroku Trybunału).

Przytoczone orzeczenia, zawierające wiążącą wykładnię art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 (w związku z art. 36a u.k.k.), przesądzają, że okoliczność, iż pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 u.k.k., nie wyłącza dopuszczalności i obowiązku oceny przez sąd (z urzędu), czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.). Jest oczywiste, że przepisy art. 36a u.k.k. nie określają pozytywnie, w sposób bezwzględnie wiążący, liczby, charakteru i konkretnej wysokości kosztów składających się na pozaodsetkowe koszty kredytu, a jedynie wytyczają ramy, w których postanowienia umowy kredytu konsumenckiego, określające te koszty, muszą się mieścić. Korzystając ze swobody kontraktowej, którą zapewniają te ramy, strony (w praktyce przedsiębiorca) nie mogą pomijać dodatkowych, ustawowych ograniczeń swobody kontraktowej, wynikających z art. 385¹ i n. k.c. Stosowne postanowienia nie mogą kształtować ponoszonych przez kredytobiorcę-konsumenta pozaodsetkowych kosztów kredytu w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Okoliczności tych Sąd Rejonowy nie rozważył, pomimo że w orzecznictwie sądów powszechnych wielokrotnie uznawano za abuzywne postanowienia umowne

obciążające pożyczkobiorcę nieuzasadnionymi kosztami pozaodsetkowymi (opłatami windykacyjnymi, prowizjami, opłatami operacyjnymi) o wysokości podobnej do udzielonej pożyczki. Warto odnotować, że we wszystkich tego typu sprawach jako strona powodowa występowały podmioty skupujące wierzytelności, używające nazwy Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego (wyrok SO w Łodzi z 29 października 2020 r., III Ca 1173/20; wyrok SO w Poznaniu z 5 lutego 2021 r., II Ca 1485/20; wyroki SO w Gliwicach z: 17 listopada 2015 r., III Ca 1544/15; 9 sierpnia 2017 r., III Ca 464/17; 7 czerwca 2018 r., III Ca 2167/17).

W niniejszej sprawie nieprzekonujące są wyjaśnienia powoda, przedstawione w odpowiedzi na skargę, jakoby wysokość opłaty operacyjnej była uzasadniona kosztami czynności związanych z obsługą umowy pożyczki takich jak ocena zdolności kredytowej, monitorowanie spłat przez dłużnika czy wynagrodzenia pracownika. Z elementarnego doświadczenia życiowego wynika, że kwota 20.761,37 zł wielokrotnie przekracza koszt, jaki może ponieść firma w związku z pożyczaniem konsumentowi kwoty 9.900 zł.

Prawdą jest, jak podnosi powód, że ustawa z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2022, poz. 246) *explicite* uznaje między innymi w art. 5 pkt 6 możliwość pobierania przez instytucje pożyczkowe innych opłat niż odsetki. Nie oznacza to jednak, że ustawa ta pozwala na ustalanie wysokości dodatkowych opłat w dowolnej wysokości. Sąd Rejonowy nie tylko więc miał prawo, ale i obowiązek upewnić się przed wydaniem nakazu zapłaty, czy roszczenie nie opiera się na nieuczciwych postanowieniach umownych. W elektronicznym postępowaniu upominawczym stosuje się odpowiednio art. 499 k.p.c. – a zatem jeśli roszczenie jest oczywiście bezzasadne, to sąd powinien umorzyć postępowanie (art. 505³³ w zw. z art. 505²⁸ i art 499 pkt 1 k.p.c. – por. S. Cieślak, uwaga nr 2 do art. 505³³, *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian*. Tom I i II, LEX 2020). Prokonstytucyjna wykładnia art. 499 pkt 1 k.p.c. wymaga, aby za oczywiście bezzasadne uznawać także takie roszczenia, które wynikają z postanowień umownych sprzecznych z dobrymi obyczajami rażąco naruszających interesy konsumenta.

Na marginesie można też odnotować, że zaskarżony nakaz zapłaty został wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W literaturze przedmiotu zwraca się uwagę, że ten rodzaj procedury, cechującej się wysokim stopniem zautomatyzowania, choć niezwykle efektywny z punktu widzenia wierzycieli, w praktyce często jest nadużywany przez firmy zajmujące się masowym skupem wierzytelności, także przedawnionych (S. Sołtysik, D. Zawistowski, uwaga nr 1 do art. 505²⁸, w: T. Wiśniewski (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367-505(39)*, LEX 2021; P. Fik, *Artykuł 505^{29a} k.p.c. na tle nowelizacji z 10 maja 2013 r. – uwag kilka*, Przegląd Sądowy 2014, Nr 5, s. 125).

Całkowicie bezzasadny okazał się natomiast zarzut oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Skarżący nie wskazał na czym polegają oczywiście sprzeczne ustalenia sądu z treścią materiału dowodowego, sam wszak kwestionuje niezastosowanie przepisów prawa materialnego i nieuznanie postanowień umownych za abuzywne. Interpretacja oświadczeń woli stron umowy jest zagadnieniem, które trzeba rozpatrywać w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego (wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2022 r., I NSNc 551/21).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy zbada, czy postanowienia umowy określające pozaodsetkowe koszty kredytu są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumenta, w szczególności czy opłata za udzielenie kredytu została ustalona w oparciu o transparentne i zrozumiałe dla przeciętnego konsumenta kryteria.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie na podstawie art. 398¹⁵ §1 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN. O kosztach orzeczono na podstawie art. 108 § 2 w zw. z art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN.